Ч. 31. Середа 11 (24) лютого 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Росийско-японьска війна.

По перших битвах на мори, під Порт-Артуром і Чемульпо, настала на поли війни глуха перерва, мов би тота страшна тишина, яка настає перед грозячою тучею, коли з далека понесуть ся перші громи а небо, перед хвилею ще ясне, зачинає дуже скоро вкривати ся чорними хмарами. Ось вже й зачинає блискати, хоч грому ще не чути. Так представляє ся тепер положене на поли війни.

Японці все ще в дорозі над ріку Ялю а росийске військо тимчасом переступило вже ту ріку і посуває ся поволи в глубину Кореї і здає ся, хоче Японцям скоротити дорогу. Приватні телеґрами доносять з Льондону: 1500 козаків переступило границю недалеко Віджу (над рікою Ялю) а їх розвідуючі патрулі посунули ся аж до міста Анджу. Одна козацка пікета взяла в неволю якогось японьского майора і пять вояків а крім того ще кілька цивільних людий. У взятих в неволю знайдено карти і важні документи.

Коли ся вість правдива, то була би се перша стріча обох противників на цілеччині. Однакож мимо того, що з росийскої сторони службу розвідуючу роблять козаки, не здає ся імовірним, щоби они зайшли аж до міста Анджу і не застали там вже більшої сили японьскої, як лиш одного майора і кількох вояків. Анджу лежить може на яких 150 кільометрів на полудневий всхід, до міста Віджу положеного може на 35 до 40 кільометрів на північ від устя ріки Ялю. З Анджу веде вже проста дорога через Финґянґ до Сеуля, де, як звістно, Японці лишили малу часть войска а з головною силою помашерували на північ. В виду того дивно виглядає також вість, котру подає з Порт Артура росийский ґенерал-кватирмайстер Флюґ (хибно Пфлюґ), котрий телеґрафує: „Патрулі читаского полку доносять із Сенчау, що не стрітили там нігде Японців. Кажуть також, що і в Пинґянґ нема ані одного Японця Місцеві жителі супроти нас рівнодушні. Лід на Ялю слабий. Здає ся, що коли настане повінь, то до пяти днів пустить ся крига. Часть західного побережа півострова (Ліаотунґ) обведена ледом аж на дві версти далеко. Новий атак на зелізницю не повторив ся".

Виходило би з того, що Японці хиба лиш постановили головною силою виступити над горішним Ялю, де мабуть лекший перехід через ріку і звідки могли би взяти росийске військо з боку. Взагалі о рухах сухопутної армії як з одної так другої сторони не можна доси нічогісенько сказати і хиба аж більша якась битва зможе роз'яснити ситуацию.

Так само нечувати нічого і о рухах воєнних фльот. Занотувати треба лиш то, що росийска фльота стратила знов один корабель воєнний, котрий Росияни були змушені розброїти. Річ була така: В Шанґаю стояла росийска канонірка „Манджур"; єсть то старе судно, котре може лиш поволи плисти. Хіньскі власти портові завізвали команданта судна, щоби він відплив з порту, але він не хотів того зробити. Аж коли наконець рішив ся оногди в дусї постанов неутральности виплисти з порту, дали знати, що надплив японьский кружляк і жде, аж „Манджур" виплине з порту. Тимчасом „Манджур" позістав в порті, а єго командант пішов разом з росийским консулем і з росийским послом Павловом, котрий тут приїхав був із Сеуля, до японьского консуляту, щоби там зробити якусь угоду. Угода була така, що „Манджур" має свої пушки винести з корабля на беріг і може позіставати в порті аж до скінченя війни. Угоду підписали обі сторони і японьский кружляк „Акіцушіма" відплив.

Командант кружляка „Варяг" затопленого під Чемульпо, капітан Руднев прислав тепер телеґрафічно до Петербурга таку звістку: „Кружляк „Варяг" і канонірска лодка „Кореєць" відбули морску битву з японьскою ескадрою, котра складає ся з шести кружляків і вісім лодий торпедових. „Варяг" ушкоджений відсту-

---

16)

Сліди їздця.

(Повість з англійского).

(Дальше).

XVII.

Нове звено ланцуха.

Норберт, що взяв зімлілу Франціску по єї упадку на свого коня, відвіз єї до ферми Нельбрук, дому положеного при дорозї до Блекфорд. Та ферма належала до блекмерденьских посілостий, що були би становили дуже хороший маєток, коли б не були обтяжені довгами марнотратної родини. Дім мав в тім ясним зимовім дни дивно тихий вигляд.

— Тут так виглядає, немов би не було живої душі — сказав Норберт. Він вхопив за зелізний перстень, що звисав на кінци заржавілого дрота при дверех і учув, що далеко в середині будинку озвав ся хрипкий голос дзвінка. За хвилю отворила двері румяна, здорова жінка, від котрої заносило кухонним запахом.

— Чи ви дзвонили, пане? — спитала; відтак побачила леді Франціску на кони і скрикнула зачудована: — Боже, атже се мільєрдова дочка і бліда як стіна!

— То я, пані Девлї — і Франціска зсїла з коня на землю, де єї піддержував Норберт одною рукою, а другою держав трохи неспокійного коня. — Я упала, як бачите по моїй одежи. Прошу вас о гостинність, доки не забере мене віз з Блекмарден.

— Але-ж, ласкава пані, всьо, що той дім має, єсть до вашої розпорядимости. Насамперед мусите перебрати сухе одїне. Будьте ласкаві пійти зі мною на гору. Моє одїне не буде на вас добре лежати, але все таки лїпше мати на собі сухе як мокре.

Леді Франціска поглянула вагуючись на своє одїне.

— Гадаєте, що то що шкодить? — спитала. — Я вже нераз упала у воду, а віз приїде за пів години.

— Люба Фанні, не робіть дурниць! — замітив Норберт. — Коли не маєте великої охоти дістати запаленя легких або ревматизму, то прийміть предложене.

— Моя одїж не красна, але чиста — сказала пані Девлї.

— Але ж я о тім пересьвідчена, пані Девлї. Отже нехай буде, коли хочете, то позичте менї ваших річий. Таки лїпше як переберу ся. Зачинає менї бути зимно.

— Фебе — закликала жінка і до комнати увійшла червоноволоса служниця з закоченими руками і в полотняній запасці. — Роз пали огонь в сьвітлици і настав котел в кухни. Може перейдете до другої комнати, пане, а міледі перебере ся.

— Дуже радо, лише позвольте кому доглягати мого коня.

Пані Девлї отворила двері до великої, низької комнати і увела там Норберта. Она була пересьвідчена, що має до діла з судженим леді Фанні. Він називав єї Фаннію і говорив до неї так свобідно, як не поваживсь би хто инший супротив ґрафскої дочки.

На горі в спальни одівала ся тимчасом Франціска. Она сьміяла ся з свого положеня, хоч все ще шуміло їй в ушах від сильного удару о дерево. При помочи пані Девлї наділа на себе крохмалені спідниці і верхний фланелевий кафтан. Пані Девлї сказала їй при тім, що той кафтан дістала она від свого чоловіка в дарунку при хрестинах своєї наймолодшої дитини.

Усьміхаючись, приглядалась собі леді Фанні в зеркалї. Єї бліде лице виглядало при пестрих красках одїжи ще блїдшим.

— Ваша одїж висхне і вичистить ся, заки поїдете до дому — сказала пані Девлї — а тепер мусите щось теплого, покріпляючого напити ся.

Франціска зійшла поволи на долину; мусїла держати ся поруча, так була ослаблена. Норберт стояв коло вікна і глядів на зимовий краєвид. Теплий торфовий огонь горів на великім комині. Комната з своїми темними деревляними стїнами і ясними занавісами робила користне і приємне враженє. Пані Девлї увійшла до середини і почала накривати стіл.

— Тепер, Норберте, вертайте назад на польоване — сказала Франціска, сїдаючи на крісло коло огня. — Добрий їздець міг бя їх ще здогонити.

— Дякую вам, Фанні, за раду; я знаю, чого я не повинен робити. Менї ані при

пив від бою і вернув відтак з „Корейцем“ до пристані в Чемульпо. Команданти обох кораблів вислали залогу на чужі кораблі стоячі в Чемульпо, а відтак висадили їх у воздух, щоби они не дістали ся в руки Японців. „Кореєць“ немав ніякої страти в людех. Офіцери і залога держали ся знаменито і всі сповнили свій обовязок, як на них пристало.

Новинки.

Львів дня 23-го лютого 1904.

— **Торжественний концент** в память 43-лїтних роковин смерти Тараса Шевченка відбуде ся в Стрию заходом „Стрийского Бояна“ дня 4 марта с. р. о годинї 8 вечер в сали Народного Дому. Програма концерту оголошена в короткім часї. На се народне сьвято запрашае видїл всїх учителїв Стрийщини і скільської верховини. На концерт приготовляе дірігент о. О. Нижанковский зовсїм нові твори. До сольових партий будуть упрошені знамениті сили.

— **Із Станиславова** доносять: На загальних зборах тов-а „Боян“, що відбули ся дня 6 і 10 с. м., вибрано головою п. Яр. Слоневского, містоголовою паню Зїлиньску, видїловими пань Смериковску і Гетерову, панів Якубовича, Гузара, Соболя і Туркалевича, а заступниками видїлових пп. Смеричиньского і п. Мостиского. — Товариство удержуе школу музичну, яка числить 26 учеників, та видавництво творів музичних, яких доси вийшло 15 випусків.

— **Краєве Тов-о кредитове** урядників і сьвящеників прийме функционаря з хорошим письмом, обзнакомленого з рахунковостию і манїпуляцию в товариствах кредитових. Власноручно писані зголошеня принимае Дирекция (Львів, Ринок ч. 10 I пов.) до 15 марта с. р.

— **Дефравдация.** Директор фабрики фотографічних апаратів в Дрезднї, Гіттіґ, спроневірив звиж 260.000 марок. Дефравданта арештовано.

— **Бібліотека мира.** Сими днями слїдувало в Християнїї сьвяточне отворене норвеской бібліотеки мира з фундациї Нобля. На тім сьвятї виголосив совітник стану Ковлянд промову, в якій зазначив, що з тою бібліотекою, котра обнимае доперва около 4000 томів, мае бути получена наукова діяльність в справах мира і розємних судів, бібліотека буде немов научним середовищем народного і державного права, а також наук споріднених, а на покрите коштів її удержаня есть призначений фонд 30 тисяч кор. Крім того зладжено плян, після котрого мае бути з бібліотекою получена міжнародна Академія народного права, що буде складати ся з 6 членів Норвеґийців і 10 чужинцїв. Задачию Академії мае бути удїлюване пояснень в міжнародних спірних квестиях, стане отже доповненем істнуючого розємного суду в Гадзї.

— **Страшний пожар**, якого не бувало в Сполучених Державах ще від 1871 року, то є від пожежі Чікаґо, навістив тепер місто Бальтиморе, одно із найбільших міст в цїлій Америцї. Огонь вибух в товарових складах промислової дїльницї міста і змагав ся щораз більше, так що тревав аж кілька днів і ніяк єго було угасити. Всї будівлї на просторі 140 акрів спопелїли, між иншими упали жертвою банки, театри, великий магазин збіжевий і ин. Осібні поїзди попривозили на ратунок пожарні сторожи із Нового Йорку, Вашінґтона, Філядельфії і других менших міст. Та помимо всїх з'усиль годї було пожар в час здавити. Щоби перервати лїнію пожарну, висаджено кільканайцять домів динамітом у воздух, але безуспішно. В огни під звалищами домів найшло страшну смерть кільканайцять пожарників. Кілько згинуло людий, ще не знати. Де були величаві будівлї, там сторчать тепер розпалені звалища. Шкоду, яку заподїяв той страшний огонь, обчисляють на 200 до 300 міліонів долярів. Поверх сотнї кораблів покинуло бальтіморску пристань, ратуючись від огню.

— **Оповіщенє**. Загальні збори членів товариства „Народна Гостинниця“, стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою, відбуть ся в четвер дня 17 н. ст. марта 1904 о год. 5 з полудня в домі під ч. 36 Ринок I. поверх (Народна Торговля) з слїдуючим порядком дневним: 1) Відкрите зборів. — 2) Справоздане дирекциї з дїяльности товариства від заснованя по день 31 н. ст. грудня 1904. — 3) Справоздане і внесеня комісиї ревізийної. — 4) Вибір 3 членів ради управляючої на місце двох вильосованих і одного помершого. — 5) Внесеня і інтерпеляциї членів. — Леґітимацию до участи в зборах становлять книжочки удїлові членів.

— **Нужда італїяньских учителїв.** Перед кількома днями вручено італїяньскому мінїстрови просвіти петицию засмотрену в 45.000 підписів учителїв і учительок, в якій домагають они підвисшеня платнї. Яка нужда панує між італїяньским учительством, на те найлїпші докази — платнї, які побирають учителї в поодиноких містах: в Італії бере сільский учитель денно в (повіті) Павії 95 сот., в Медіолянї 74 сот., в Палєрмо 65 сот., в Комо 58 сот., в Фльоренциї і Перуджиї 37 сот., Кієзї 35 сот., в Мантуа 23 сот., в Кунео 13 сот., а в теренській провінциї аж 10 сот. денно. Річ зрозуміла, що при такій пенсиї мусять учителї і їх жінки занимати ся торговлею, промислом і т. д. з шкодою для школи. Які наслїдки мае такий занепад учительства, то видно хоч би із того, що через темноту і убожество стала Італія гнїздом анархістів.

Штука, наука і лїтература.

— Ілюстрований музичний календар на рік 1904. Зладив і впорядкував Ромуальд Зарицкий. Річник перший. Цїна 2 корони.

Мало, дуже мало появляе ся у нас таких книжок, про котрі дещо написати брала би охота, а „Музичний календар“ таки аж пре до того. Книжка ся яко календар появила трохи за пізно, але мимо того, як то зараз побачимо, зовсїм не стратила на вартости. Та ще й то зі взгляду на цїну — щоби її хтось не перепудив ся — мусимо сказати, що у нас публика научила ся — ба нї, її научили — цїнити книжку на грубість паперу; ну, музичний календар, хоч і досить книжка обемиста, бо мае 13 аркушів друку (48+158 сторін), зі взгляду на свій зміст і єго впорядковане скорше може за дешевий як за дорогий. Календар сей дїлить ся на дві части: на часть календарску (48 стор.), котра по правдї сказавши есть лиш якби додатком до другої части, відділеної від першої окремим заголовком: „Альманах музичний, лїтературна часть першого ілюстрованого календаря музичного на рік 1094. Зложив і впорядкував Ромуальд Зарицкий“. В отсім альманаху і головна вартість календаря. Єсть се перше у нас видавництво,

гадцї гонити через половину ґрафства, аби відтак спізнити ся. Волію посидїти при теплім огни і напити ся у панї Девлї склянку чаю.

Господиня дому, що спішила ся, чула ту розмову і прийшла до пересьвідченя, що між судженими мусить бути велика любов. Франціска знов нагадала собі ті часи, коли він більшу часть свого вільного часу проводив в її товаристві. Чи не мусїло єго чудувати, що він знов розмавляв з нею так щиро і свобідно, як колись — немов би хотїв на ново навязати давні зносини.

— Чому не привезете нїколи Валлї до мене? — спитала єго. — Я не маю нагоди запросити її; ви знаєте, що отець противний всяким більшим принятям і гостинам, а то з тої простої причини, що не мае звідки. Ми мусїли вибирати між кіньми а товариским житєм взагалї. А що конї милїйші для нас як пересічні наші ближні, то ми рішили ся за кіньми. Але на чай можу запрошувати, кого схочу. Справдї ви могли би наклонити Валлї, аби пожертвувала коли для мене яке пополудне, як не мае що лїпшого робити. Вправдї я знаю, що наш дім дуже нецїкавий — такий тихий і бідний.

— То любий дім — замітив Норберт — години, які я в нїм прожив, належать до найщасливійших в моїм житю.

— Того не повинні ви говорити.

— Противно, можу. Гадаєте, що мужчина не знає, що щастє, доки не любить? Може бути, що від того часу пізнав я инше, пристрастне щастє, але длячого не мав би я признати, що ті днї були дуже, дуже щасливі.

Франціска не перечила ся більше. Їй було дуже мило, що він колись в її товаристві чув ся щасливим — що тих хвиль, які прожив в Блекмарден, не забув та мило їх згадуе. Она мовчала хвилю і в задумі приглядала ся огневи, як він горів полуміню, жарів і розпадав ся в попіл. Бачила в тім майже символ житя і любови — палохкотяча пристрасть — глубокий, червоний жар чувства — відтак холод і попіл.

— Пригадуєте собі ще, як ви давали менї тодї науки? — спитала вкінци. — Правда, що я заслугувала на них; я мусїла бути страшенно дика.

— Коли я мав сьміливість давати вам науки, то они мусїли вам дуже послужити, бо я пересьвідчений, що нинї не міг би нїхто зробити вам якого докору — сказав Норберт, усьміхаючи ся, між тим як она оперла свою хорошу головку о поруче крісла.

— Коли так будете говорити, Норберте, то я знаю, що наша приязнь скінчить ся. Взагалї коли маю вірити, що ви заховали для сестри свого приятеля якусь одробинку братньої прихильности, то мусите її дальше сварити. Тїні каже менї, що ви дуже противні кінній їздї дївчат і жінок.

— Тїні взяла мої замітки надто загально. Правда, що я був противний, аби она на своїм „мотилику“ їхала на польоване. У такої особи, що так їздить, як ви, Франціско — при вашім вихованю —

— Розумію вас, Норберте — перебила Фанні терпко. — У мене то нїчого не значить, я цїлком що иншого. Дві третини мого житя провела я в стайни і на сїдлї — я не мала нїякої товаришки забав, лише одного товариша і приятеля мого брата, я робила то, що й він, а нїчого такого, що роблять инші дївчата; не маю нї жіночої честилюбивости, нї жіночих честнот —

— Люба Фанні, чейже знаєте, що ви дуже хороші. Прийде час, що хтось на смерть залюбить ся в вас і забере ваше серце.

— Як та зьвізда заяснїє на моїм овиді, дам вам о тім знати — відповіла Фанні. Але коли б був мій любий кінь нинї не вийшов цїло із своєї пригоди, то я нїколи вже не була би їздила на польоване — додала задумчиво. — Я була би не потїшила ся по єго смерти.

Господиня дому принесла дров і торфу, аби доложити до огня. З почести для своїх гостий змінила одїне і надїла на голову новий чепець.

— Вам лїпше, міледі? — спитала.

— Менї вже цїлком добре, але я зла сама на себе, що позбавила сама себе такого красного польованя. Сїдайте, панї Девлї, прошу вас і оповідайте дещо.

— Дуже радо, коли не буду перешкаджати.

— Коли будете робити тілько заходів, то буду гадати, що ви вже цїлком забули на те, як то ми з Бевілем уганяли туди по луках і їли у вас на снїдане хліб з маслом.

— Я то ще так памятаю, немов би оно вчера дїяло ся. О, ви обоє, простіть міледі, пустували так — як два молоді Турки.

— Ах, я бачу вже, що ви нас не забули — сьміяла ся Франціска. — Але сїдайте ось тут на крісли і оповідайте, що нового чувати.

— А щож ви, нема нїчого важного — відповіла панї Девлї, що сїла вкінци напротив Франціски. — То мертва околиця — люди мешкають далеко одні від других. А як коли зійдуть ся, то не говорять в послїдних днях нї про що иншого, як про гайклерский процес.

Франціска хотїла їй перебити, але Норберт положив палець на устах, немов би хотїв сказати: „Дайте їй говорити.“

— Так, говорять о процесї?

— Так, пане, говорять. То дивна істория — чоловік, що по двайцятьох лїтах сам

котре трактуючи в многих окремих статейках музику і спів з ріжного становища, познакомляє нас близше з нашим артистичним житем на поли музики і сьпіву. На альманах зложило ся богато фахових писателїв, але видавцеви п. Зарицкому треба признати заслугу, що він умів дуже гарно і так зручно впорядкувати та уложити призбираний материял, що з него вийшла, так сказати би, артистично заокруглена цїлість, котра своєю ріжнородностию і фаховим значїнєм ожавляє духа а своїм укладом і дуже гарними, по части інструктивними ілюстрациями, звеселяє око читача. Годї нам тут обговорювати весь зміст сего альманаха; цїкавий читач і любитель музики та сьпіву сам найлїпше в нїм роздивить ся і оцїнить его, а з передного слова видавця довідає ся, якими гадками руководив ся він при укладї альманаха. Звертаємо тут лиш увагу на деякі статейки, котрі нам здають ся важнїйші. „Гуцульскі струменти" (В. Шухевича) — статейка з гарними ілюстрациями подає дуже важний материял для етноґрафії Гуцульщини і термінольоґії музичної. Замітні дальше статії Домета, як: „Руско-українські духовні композитори", „Взаїмини межи рускою церковною піснию а руским народом" і его спомини про артистичні прогульки співацкі в Галичинї. Тогож самого автора „Мішаний хор при храмі сьв. Варвари у Відни" буде для неодного займаючою новиною. В альманаху знаходимо також в перве вібрану коротенько історию наших співацких товариств і селяньских хорів. Наконець житеписи деяких наших композиторів як Лисенка, Бажаньского і др. та богато статей, що відносять ся до музики і співу, приступні навіть і для нефахових людий доповняють ріжнородність змісту. Змістови музичного календаря відповідає також красно і его зверхний вигляд, формат і хороша вінєта на заголовній окладинцї з портретом Лисенка. Взагалї видавець зробив все, що лиш можна було зробити, щоби его виданництво вийшло як найкрасше, а наша публика повинна би показати, що умів оцїнити і піддержати видавництво, призначене для плеканя рідної штуки на поли музики і сьпіву. *(К. Вербин)*

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 23 лютого. Турецкий амбасадор у Відни назвав чутку о мобілізациї турецкої армії зовсїм безосновною. Що до розрухів коло Дякова в Албанії то амбасадор сказав, що їх вже здушено і всюди настав вже спокій.

Петербург 23 лютого. Тимчасову управу міністерства війни поручено шефови ґенерального штабу Сахарову.

Берлин 23 лютого. Berl. Lokal-Anzeiger доносить з Токіо, що вчера з'явив ся віддїл російскої кавалєриї в Анчу на Кореї і знищив получене телєґрафічне. (Анчу лежить далеко на всхід від ріки Ялю в глубинї Кореї, майже в половинї головного гостинця, що веде з Пинґянґ до Віджу над устєм ріки Ялю. Виходило би з того, що російска армія посунула ся вже досить глубоко в Корею).

Нючванґ 23 лютого. Намістник Алексїєв разом з ґенеральним штабом переніс свою головну кватиру до Харбіна.

Льондон 23 лютого. „Daily Telegr." доносить з Наґасакі під вчерашною датою: Японьска ескадра забрала (?) перед Порт-Артуром чотири російскі торпедовцї з залогою. Японцї послугували ся російскими сиґналами.

Ню-Йорк 23 лютого. Після донесень з Наґасакі під вчерашною датою владивосточна ескадра російска хотїла бомбардувати Гакодате, але з причини великої сніговиці в проливі Цуґара не могла того виконати. Жителїв Владивостока завізвано до виїзду з міста з причини браку провіянту.

Вашинґтон 23 лютого. В правительствених кругах настало занепокоєне з причини, що внаслїд к ріжници поглядів на воєнну контрабанду може прийти до якогось непорозуміня. Тепер знаходять ся в дорозї з Америки до російских і японьских портів богато перевозових кораблїв зі средствами поживи.

НАДІСЛАНЕ.

До відомости всїх Вп. Господарів.

Господарі, хто з вас знає, що Іван Плейза вирабляє? — Ріжні плуги і січкарнї, дуже міцні, дуже гарні, млинки, рала наймоднїйші, до ужитку найздібнїйші! Та ще й тано; тож тра знати, з ким найлїпше гандель мати:

Чужий пхає що найгірше, а говорить, що найлїпше. Коби гроші в руки взяти: їди мя — каже — позивати! — Час нам собі руки дати та й чужих не спомагати. Най не їдять білу булку, а до неї й нашу курку; нехай роблять, як ми робим, коло поля гною ходим! Наші гроші в нас тримаймо; чужим в гандель не даваймо! Чейже аґент плуг не робить; на готовім він заробить.

На щож в двоє нам платити, коли можем ощадити. Турка близько Коломиї. там робітня є й до нинї: Іван Плейза не в кермує, кожду річ він сам пробує. Він вас, братя, не вшукає, бо він Христа віру має. А хто чого сам не знає, най лиш его поспитає; він на складї усе має, цїнник даром посилає. Хто раз купить, буде знати, що у Плейзи мож дістати все найлїпше, найдешевше, тай ще другим 'ме казати, що найлїпше купувати: у

Івана Плейзи

в Турцї під Коломиєю.

— **Громада Любінь Великий** коло Львова має на продаж 60 морґів рілї з парцеляциї фільварку „Кудерава" по цїнї 420 К за морґ.

— **Важне для катехитів і народних учителїв.** Дуже потрібний і хосенний при науцї релїґії в народних школах є „Практичний провідник для катехитів," одобрений Митр. Ординариятом і Радою шкільною краєвою. В трьох частях того провідника є виложений практично предмет релїґії для шістьох степенів науки а евентуально для чотирох кляс. Хто учить релїґії в народних школах або і приватно, повинен мати ту книжку. Набути можна в книгарни Шевченка і Ставропигійскій по цїнї 4 К 80 с. за всї три части. Для народних учителїв є знижена цїна на 3 К, але лиш у о. Евгения Гузара ул. Кампіяна 15, у Львові.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

віддає ся в руки суду. Мій муж був при розправі — він каже, що так було тихо, що можна би було учути, як голка упаде, особливо коли адвокат взяв ся так остро до сер Еверарда Андінїяна та почав єму ставляти найзлобнїйші питаня про его небіжку жінку, так немов би то був який денний зарібник а не богатий пан. Ті адвокати не повинні би собі на таке позваляти. То підлість згадувати імя леді Андінїян перед судом, коли она вже двайцять лїт лежить в гробі.

— Говорите, немов би вас дуже обходила леді Андінїян — відозвав ся Норберт, що уважав на кожде єї слово. — Ви єї знали?

— Нї, пане; того не могла-б я сказати; я бачила єї на торгах в Гайклерк, коли часом приїздила на закупна. Она була найкрасшою женщиною, яку я коли бачила, але така делїкатна — не одному, що єї бачив, приходило на гадку, що не довгий буде єї вік. Як я була молода, то богато чула про неї, коли она була ще панною Ротней; мій отець мав склеп недалеко Темлєвуд, посїлости льорда Юрия Ротнея а моя тїтка Люсї Стівенс служила у них. Она була покоївкою трех паннів Ротней і не дуже добре їй там вело ся, бо льорд Юрий Ротней не був богатий і там взагалї не переливало ся. Панна Ева Ротней дуже любила нашу Люсї. Коли відтак віддала ся за сер Еверарда Андінїяна, мусїла Люсї поїхати з нею за границю і була у неї аж до смерти нещасливої молодої панї. Она умерла, як ви може чули, рік по весїлю, тої самої ночи, в котрій убито пана Блека.

— Чи ваша тїтка ще жиє? — спитав Норберт.

— Жиє, але тілько всього — відповіла панї Девлї. — Она слабовита і вічно невдоволена. А колись була она она сьвіжа, хороша дївчина. По смерти леді Андінїян не мала вже постійного місця, переходила з одної служби на другу, а як мала трийцять три лїт, зробила дурницю, що віддала ся за молодого чоловіка, музиканта. Тепер голодують обоє в Акономре. Він має склеп з інструментами і направляє фортепяни, як удасть ся єму коли найти роботу; або грає часом на якім бали чи концертї, ба навіть і в цирку, коли его покличуть. Она займає ся потрохи шитєм. Она може би й не зле виходили, коли-б він не був легкодушний а більше статочний; але так мусять все голодувати. Мій муж добрий і позваляє, аби я деколи посилала їм дещо з нашого домашного господарства. Здаєть ся, що они не з'їли би одного порядного обіду, як би не дістали від мене часом якої вудженини або тученого індика.

— Як називає ся той музикант? — спитав Норберт немов для чемности.

— Називає ся Ґрін, Кароль Рандольф Ґрін; вправдї я гадаю, що він має таке право називати ся Рандольфом, як я коли би прозвала ся Небукаднезар — говорила панї Девлї, пригладжуючи свою чорну шовкову запаску — а при тім він таки добре зарозумілий. Мій чоловік жартуючи каже, що можна би добрі гроші заробити, коли би купити его після нашої оцїнки, а продати після оцїнки его власної. Коли женив ся з нашою Люсию, оповідав, що его отець дуже богатий пан; але пізнїйше Люсї довідала ся, що отець его мав в Льондонї лиш стайню і винаймав єї та що три рази збанкротовав. Як величає ся той Рандольф тим, що має малу ногу, струнку стать і трохи таланту до музики! То такий легкодух, що бідна Люсї, від коли віддала ся за него, вічно лиш бідує. Але як мій чоловік звичайно говорить: „Як собі постелиш, так виспиш ся."

(Дальше буде).

ОГОЛОШЕНЯ.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР"

стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові,
Ринок ч. 10, дім „Просьвіти".

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тільки обезпечені тревало в „Днїстрі" від огню. Членьский удїл 50 К можна зложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати позички на 6 ½ % за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 лїт.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купнї землї нехай купуючі звертають ся за позичками до „Днїстра".

ВКЛАДКИ щадничі приймає товариство на 4 прц.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від удїлів а часть зиску призначує ся на добродійні цїли; дотепер удїлено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 К.

Стан 31 грудня 1903:

Вкладки	**1,444.589 К**	**Позички . . . .**	**1,330.822 К**
Удїли	**109.835 К**	**Цїнні папери льоковані в банках і на рахунках біж. .**	**280.681 К**
Фонди резервові .	**21.318 К**		

МІД **знаменитий, десеровий, курацийний**, з власної пасіки 5 клґр. **лиш 6 корон** franco. Вода медова найлїпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о медї варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ**, ем. уч. **Іванчани.**

Аптика в Королївцї

поручає

В. АЛЄРГАНДА
АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗЇЛЯ.

Зїля ті, витворювані з найдільнійших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зїля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцїнені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, хрипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зїль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пє ся в лїтнім стані рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).